

biedt tevens in de ambtelijke norm een toetssteen tot gedurige zelfcritiek.

De band, die beide saâmbindt en saâmhoudt is het hoogste wat van den dienaar wordt gevraagd, namelijk de ambtelijke trouw.¹⁾ Daarin ligt alle eisch tot rechte verhouding vervat. Christus, als Hij roept, verzekert, bij de roeping, zijnerzijds zijn trouw.²⁾ Wat zou Hij dan anders zoeken in zijn geroepenen? En tot die trouwbetooning zijn ze bekwaam door een volkomen overgave van heel hun individualiteit aan hun bediening. In dezen weg kan ook de eenvoudigste in het ambt rijpen tot een persoonlijkheid. Originaliteit is slechts het deel van enkelen; het ideaal om trouw te zijn wordt ieder voorgehouden, en het laatste is meer dan het eerste.

Wat nu geldt van de ontwikkeling der persoonlijkheid in het gemeen en van de christelijke persoonlijkheid in het bijzonder, geldt in allerbijzondersten zin van de *ambtelijke* persoonlijkheid. Die ontwikkeling vereischt namelijk *vorming*. En hoe zal deze geschieden met het oog op het Ambt?

Baumgarten heeft met veel warmte en waarlijk boeiend geschreven over „Die persönlichen Erfordernisse des geistlichen Berufs”.³⁾ Hij stelt daarin den zesvoudigen eisch: De ambtsdrager („geistliche”) moet een lichamelijk gezond mensch zijn, een intellectueel begaafd mensch, een gemoedsmensch, een wilsmensch, een religieus mensch, een van zijn heil verzekerd christenmensch. Hoe rijk dit geschrift ook zij aan psychologisch inzicht, laat het evenwel den aanstaanden ambtsdrager arm. Van het ambt, waarvan toch al de trekking en bekoring moet uitgaan, — niets. Van een praesens Numen in Ambt en Kerk, de zekerheid van den altijd tegenwoor-

¹⁾ Luc. 12 : 42; 1 Cor. 4 : 2.

²⁾ 1 Thess. 5 : 24.

³⁾ Dr. O. Baumgarten, Die persönlichen Erfordernisse des geistlichen Berufs, Tübingen, 1910.